je oude kindermeid, Jane Rendal te vinden. Zooals je vermoedde, woont ze bij mij in den omtrek. Ze heeft reeds ƒ 50.— ontvangen van de ƒ 250.— die je mij gezonden hebt. De rest zal ik haar wel op de een of andere manier in handen spelen. Je waarschuwde mij dat ze erg hooghartig is en daarom geen gift van je zou aannemen. Ik heb dus de opdracht met de noodige delicatesse behandeld.

Het verheugde mij intusschen je van dienst te kunnen zijn. Je weet je overleden vader was 'n oud vriend en collega van mij. Ik sluit hierin mijn nieuwste prijscourant. Al mijn artikelen zijn genoteerd tegen de scherpste prijzen.

Ik geef je bovendien 5% korting.

Als altijd, je toegenegen :

LEOPOLD BECKSTEIN.

Laat in den avond van dien zelfden dag arriveerde de heer Hurley. Hij bood een paar kandelaars te koop en vroeg daarvoor driehonderd gulden.

„Je hebt die dingen noodig voor een van je klanten, meen ik. Daarom was ik je voor met den koop. Ik hoop niet dat je er kwaad om bent !"



ROODE-KRUIS TRANSPORTCOLONNES. EERSTE OEFENING IN MILITAIR VERBAND.

Zondag werd door de drie vrijwillige Roode-Kruis Transportcolonnes voor het eerst een groote velddienstoefening gehouden in militair verband. Deze oefening stond onder leiding van den kapitein-dokter L. v. d. Steen v. Ommeren, en had plaats op het daartoe welwillend beschikbaar gestelde landgoed „Duin en Kruidberg" van den heer J. T. Cremer, oud-Minister van Koloniën. Het doel was, het resultaat te doen kennen van den juist gesloten cursus voor militair onderricht, teneinde de colonnes te bekwamen voor werkzaamheden in militair verband. Het verdient opmerking, dat het regelmatig oefenen in militair verband, geheel op eigen initiatief der colonne-leden geschiedde: een te waardeeren voorbeeld. — De foto geeft een groep, genomen even nadat op uitnoodiging van den leider, de heer Cremer de colonnes had geïnspecteerd. 1-2, de hr. en mevr. Cremer. 3, dr. L. v. d. Steen v. Ommeren. *(foto D. v. Kreveld).*

„Neen, heelemaal niet", verklaarde de heer Beckstein, „integendeel ! Driehonderd gulden ! Ha, ha, ha ! Ik geef je er geen driehonderd centen voor. 't Is volkomen waardeloos goed. Zilver ? kun je begrijpen. Weet je wat, breng ze bij een goudsmid. Ha, ha, ha !" Eindelijk werd de heer Hurley overtuigd, dat hij een kat in den zak gekocht had. Hij verliet woedend den winkel de geheele wereld haat zwerende.

„Ze hebben me bedrogen, schandelijk bedrogen!"

De trap opvliegende naar juffrouw Rendals kamertje, duwde hij ruw de kamerdeur open om het vertrek leeg en verlaten te vinden. Op den schoorsteenmantel lag bij eenige geldstukken het volgende briefje :

„Hier is de huur van de laatste week. In plaats dat jij mij de huur opzegt, doe ik het. Ik ga ergens anders wonen, deze kamer voldoet niet langer aan uw welbekende

J. Rendal.

EEN GROMPOT

door PIET VERSCHUUR (Slot)

Ik sluit mezelven op in mijn kamer, Piet !" riep oom Jacob in doodsangst. „Haal gauw de politie !"

Onderwijl oom naar boven vloog, deed ik de voordeur open en vroeg op verontwaardigden toon en met een breed gebaar aan den kapitein wat dit alles te beduiden had.

„Dat zal ik je zeggen," riep de kapitein verbolgen uit. „Er komt een halfuur geleden iemand om mijn vrouw te spreken. Het kon me niet schelen wie het was, doch toen ik kort daarna de gang doorliep, hoorde ik in de huiskamer een mans stem, die tegen mijn vrouw riep : „Schat." Ik gooi de deur open en wat zie ik ? Die ouwe gek en mijn vrouw staan daar elkanders handen te streelen. Zeg hem maar dat als ik hem binnen tien meter van mijn huis vind, zijn laatste uur geslagen is. En nu ga ik naar huis om het zaakje met haar op te knappen."

Ik sloot de huisdeur en ging naar boven, waar ik mijn waarden oom vond, der wanhoop nabij.

„Is.... t-ie.... weg ?" mompelde hij.

„Ja, hij is onmiddellijk heengegaan, maar hij uitte de vreeselijkste verwenschingen als hij u weer ontmoette. Wat heeft u toch eigenlijk gedaan om hem zoo woedend te maken ?"

„Niets, Piet ! Heelemaal niets ! Ik was juist aan 't praten met mevrouw Blommers over het genezen van de rheumatiek."

„Maar hij hoorde dat u tegen zijn vrouw „schat" zei, en zag dat je beiden elkanders handen streelden."

„Leugens, op mijn woord ! Ik heb het woord „schat" in 't geheel niet gebruikt, da's te zeggen niet in die beteekenis ! Ik zei tegen haar : gezondheid is een schat ! En ze wreef mijn hand met haar olie in juist op 't oogenblik dat die dolleman binnenkwam en me de kamer uitjoeg."

„Erg onvoorzichtig van u," merkte ik wijsgeerig op. „Ik kan me best begrijpen dat zoo'n jaloersch man als kapitein Blommers op het hooren van het woord „schat" dacht dat u er zijn vrouw mee bedoelde. Het is een afschuwelijk misverstand ! Het zal echter noodig zijn zoolang u hier is, dat ik politiehulp inroep. Kon ik dien dollen kapitein maar tot rede brengen. Ik zal evenwel zorgen, dat hij u geen vinger aanraakt.

„Ik geloof, Piet, dat het beter is als ik maar naar huis ga. Ik moet ook om mevrouw Blommers denken ! Als ik hier blijf, zou die arme vrouw er de dupe van zijn. Ik denk heelemaal niet om het gevaar dat ik loop, dat laat me koud ! Ik geloof dat het beste is, als ik van avond maar vertrek !"

„Als u het wenscht, oom ! Ik behoef u niet te zeggen, dat uw haastig vertrek voor ons een groote teleurstelling is. Uw beweegredenen zijn evenwel zeer delicaat en ik kan niet anders dan ze zeer op prijs stellen. Ik zal Marie zeggen, dat uw rheumatisme u verplicht een gezonder oord op te zoeken. Gelukkig is ze uitgegaan en ik geloof dat niemand dan ik zelf den kapitein gehoord heeft. Hij zal zijn woord wel houden, want hij heeft er zelf belang bij dat er hier op het dorp geen praatjes over verteld worden."

„O, ik moet dadelijk weg ! Breng mij naar den trein. Bevond zich ooit een fatsoenlijk man in zulk een positie ?"

* * *

Laat in den avond kwam er een rijtuig voor de deur, waarin ik met tal van onnoodige voorzorgen oom Jacob liet plaats nemen ; daarna stapte ook ik in en we reden haastig naar het station.

Toen ik afscheid van hem nam, zinspeelde ik er op, dat ik den kapitein rekenschap zou vragen van zijn gedrag.

„Neen, Piet," antwoordde hij. „'t Is zeer vriendelijk van je, en ik apprecieer ten zeerste je toewijding, doch het zou maar laster veroorzaken."

Ik wandelde langzaam naar huis terug. Bij de woning van mijn buurman gekomen, hield ik stil, want ik hoorde diens stem. De voordeur ging open, Blommers trad naar buiten. Toen keerde hij zich om en hij riep met een ernstige stem in de gang terug :

„Mina, ik ga naar de sociëteit om mijn verdriet wat te verzetten. Ik wil niet hebben, dat je opblijft tot ik terugkom, begrepen ?"

Waarop een zachte stem antwoordde : „Ja, Willem !"

Voor een oogenblik stond ik verbluft ; was dat dezelfde bevelende stem, die altijd vol verwijten was voor den armen kapitein. Ik liep mijn buurman te gemoet en schudde hem de hand.

„Wel, is hij er in gevlogen ?" vroeg hij. — Ik knikte.

„Hoorde je mijn vrouw ? Als een lam is ze nu ! Ze eet uit mijn hand ! Weet je wat ik gedaan heb ?"

„ ? ? ? "

„Ik heb het vat met kruidenwijn in elkaar geslagen, daarna heb ik den geheelen middag in het salon zitten rooken en ze durfde niets te zeggen ; geen woord ! Eindelijk heb ik dus vrede in mijn huis en ik geloof dat je oom voor het eerst van zijn leven nuttig is geweest. Ik heb grooten lust om zijn beeltenis in hout uit te snijden en in mijn huiskamer te hangen. Het zou haar een waarschuwing wezen."

Ieder jaar zend ik oom Jacob de vriendelijkste uitnoodiging om eenige maanden bij ons door te brengen. Ik verzuim nimmer er bij te voegen, dat kapitein Blommers nog steeds naast mij woont, doch dat dit voor hem geen reden behoeft te wezen om weg te blijven.

Steeds ontvang ik dan als antwoord dat oom gaarne zou komen, doch dat mijn huis zoo vochtig is, dat hij vreest opnieuw een aanval van rheumatiek te krijgen. „Je herinnert je nog wel dien acuten aanval, waardoor mijn laatste bezoek bij jou zoo'n onaangenaam verloop had," laat hij er dan vaak op volgen.

Nu, dat voorval leeft nog steeds in aangename herinnering bij mij en ik geloof ook bij kapitein Blommers.



ONTVLUCHTE RUSSISCHE KRIJGSGEVANGENEN GEINTERNEERD.

Nabij Swalmen (L.) zijn er deze week twee Russische soldaten over de Hollandsche grens gekomen, die uit het Duitsche krijgsgevangenenkamp ontvlucht zijn. Zij waren met hun vieren ontvlucht, doch 2 hunner waren door de Duitsche schildwachten nabij de Hollandsche grens doodgeschoten. Na veel omzwervingen bereikten de twee anderen 't Hollandsche grondgebied.



NEDERL. VEREENIGING „ONS LEGER".

Door het Bestuur van bovengenoemde vereeniging zijn in het licht gegeven een fraai propaganda-biljet benevens prentbriefkaarten en sluitzegels naar dit biljet vervaardigd. Allen die, sympathiseerend met het doel der vereeniging, haar propaganda voor het Nederlandsche Leger willen helpen bevorderen, kunnen dit doen door het aanschaffen van deze prentbriefkaarten en sluitzegels en door deze te verspreiden op de wijze, die elk het meest doeltreffend voorkomt. Voor exemplaren van beide propagandamiddelen wende men zich tot de firma J. H. de Bussy te Amsterdam, die zich namens het Bestuur met den verkoop belast en gaarne de gewenschte aantallen zal toezenden. De prijzen zijn voor de Prentbriefkaarten f 0.25 per dozijn en voor de Sluitzegels f 0.25 per 30 stuks.



TWEELINGEN.

Een onzer abonné's zond ons bovenstaande aardige opname met verzoek deze in ons tijdschrift op te nemen. Wij voldoen zeer gaarne aan dit verzoek en maken meteen van de gelegenheid gebruik er nog eens op te wijzen, dat wij altijd zeer gaarne alle opnamen, die de moeite waard zijn, zoowel van amateurs als van vakfotografen met genoegen ontvangen. Bij plaatsing ontvangen de inzenders een postwissel voor het honorarium, bij niet-plaatsing gaan de foto's binnen enkele dagen terug.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.